

ROMÂNIA
MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

Secția de urmărire penală și criminalistică
București, Bd. Libertății, Nr. 12-14, sector 5, cod poștal 050706
tel. centrală 021/319.38.33, tel. secretariat 021/319.38.62,
fax secretariat 021/319.38.80
email: sesizare@mpublic.ro
Pagină web: www.mppublic.ro Număr operator: 3883

15.04.2020
AS

Dosar nr. 43/P/2020

ORDONANȚĂ

de clasare a cauzei

Anul 2020, luna aprilie, ziua 14

15.04.2020
Vănuț
Găvruta

Procuror **ZLATA GABRIELA** din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică,

Examinând actele dosarului cu numărul de mai sus, având ca obiect sesizarea formulată de **Bădulescu Aurelian**,

CONSTAT:

La data de 04.03.2020, Bădulescu Aurelian a formulat o sesizare penală prin care a solicitat efectuarea de cercetări față de Cîțu Florin, sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu, prev. de art. 297 din Codul penal, constând în aceea că, în calitate de ministru al finanțelor publice, nu a făcut demersurile necesare pentru sesizarea Guvernului României în vederea inițierii modificărilor legislative care se impuneau ca urmare a Deciziei nr. 581/01.10.2019 a Curții Constituționale.

Din sesizarea formulată și din datele rezultate în urma consultării surselor publice, se rețin următoarele :

Prin încheierea din 10 septembrie 2018, pronunțată în dosarul nr. 31317/3/2017, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și ale art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015

privind Codul de procedură fiscală, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr.30/2017, excepție ridicată de Societatea MIADI S.R.L. București într-o cauză având ca obiect constatarea încetării valabilității măsurilor asigurătorii dispuse de organele fiscale, precum și restituirea sumelor de bani indisponibilizate.

În esență, textele de lege criticate stabileau că, în situația în care au fost sesizate organele de urmărire penală, măsurile asigurătorii instituite de către organele fiscale ale A.N.A.F. subzistau până la luarea măsurilor asigurătorii luate potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (art. 213 alin. 8 din Legea nr. 207/2015 în redactarea anterioară modificării prin O.G. nr. 30/2017) respectiv, până la data soluționării cauzei de către organele de urmărire penală sau de instanța de judecată (art. 213 alin. 8 din Legea nr.207/2015 astfel cum a fost modificată prin O.G. nr.30/2017).

Prin Decizia nr. 581/01.10.2019 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 40/201.01.2020, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată și a constatat că prevederile art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și prevederile art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, sunt neconstituționale.

În esență, în considerentele deciziei s-a reținut că doar măsurile asigurătorii luate de un organ judiciar (procuror, judecător de cameră preliminară sau instanța de judecată) sunt însoțite de garanțiile specifice prevăzute de Codul de procedură penală iar menținerea măsurilor asigurătorii administrativ-fiscale în cursul procesului penal pentru o perioadă de timp nedeterminată și nu ca măsură tranzitorie pentru a asigura trecerea în bune condiții de la procedura administrativ-fiscală la cea penală, reprezintă, de principiu, o încălcare a dispozițiilor art.1 alin.(5), art. 21 alin.(3) și art. 44 din Constituție.

Instanța de contencios constituțional a stipulat în considerente că „*revine legiuitorului să identifice mecanismele procedurale adecvate prin care să fie respectate exigențele statului de drept care impun adoptarea unui cadru legislativ integrat de natură să permită aplicarea efectivă și eficientă a dispozițiilor legale, astfel încât drepturile și/sau măsurile prevăzute să nu fie teoretice și iluzorii*”.

Prin sesizarea formulată la data de 04.03.2020, Bădulescu Aurelian a arătat că termenul de 45 de zile în care dispozițiile legale declarate ca neconstituționale puteau fi modificate se împlinesc la data de 06.03.2020 și că, „*în situația în care nici Parlamentul și nici Guvernul –*

la inițiativa Ministerului Finanțelor ca minister de resort responsabil – nu au corectat prevederile legislative declarate neconstituționale, măsurile dispuse vor fi ridicate”.

Totodată, Bădulescu Aurelian a menționat că potrivit informațiilor existente în mediul online, au fost instituite măsuri asiguratorii în valoare de aproximativ 10 miliarde de lei, sume care, în ipoteza în care măsurile asiguratorii nu vor mai produce niciun efect ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor legale de către ministrul finanțelor Cîțu Florin, în sensul inițierii procedurilor de modificare legislativă în acord cu Decizia nr. 581/2019 a Curții Constituționale, urmează a fi restituite persoanelor vizate de respectivele măsuri.

* * *

*

Examinând sesizarea penală prin prisma normelor legale incidente, apreciez că fapta sesizată de Bădulescu Aurelian nu se circumscrie conținutului normativ al infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 din Codul penal și nici a altei fapte ilicite.

Conform prevederilor art. 147 alin. 1 din Legea fundamentală: *„Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”.*

În același sens sunt și dispozițiile art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Art. 147 alin. 4 din Constituție, stipulează că *”Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”.*

Această prevedere este reluată prin dispozițiile art. 31 alin. 1 din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor mai sus invocate, competența de a revizui normele legislative declarate neconstituționale, în conformitate cu dispozițiile date de Curtea Constituțională prin deciziile emise, revine Parlamentului sau Guvernului, după caz.

În legătură cu acest aspect, se constată că legislația actuală nu reglementează un mecanism de punere în executare a deciziilor Curții Constituționale și nici nu prevede sancțiuni pentru nerespectarea deciziilor instanței de contencios constituțional; singura consecință juridică reglementată de Constituție, în ipoteza în care legiuitorul nu pune în acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției în termenul de 45 de zile, este aceea că, la expirarea termenului, textul constat ca fiind neconstituțional își încetează efectele juridice.

Cu alte cuvinte, în situația în care în deciziile Curții Constituționale este menționată obligația legiuitorului de a armoniza dispozițiile neconstituționale cu cele ale Constituției României, această obligație este una de natură politică, membrii Parlamentului sau ai Guvernului neputând fi obligați prin forța de constrângere a statului să legifereze. Drept urmare, pasivitatea membrilor legislativului sau executivului, poate atrage, cel mult, sancțiuni de ordin moral-politic și nu de natură juridică.

În practica ultimilor ani s-a constatat că promptitudinea reacției legiuitorului primar sau delegat în vederea modificărilor prevederilor legale declarate neconstituționale în acord cu Legea fundamentală conform deciziilor instanței de contencios constituțional, ține în proporție covârșitoare de comportamentul constituțional loial al autorităților implicate.

Pe de altă parte, este de remarcat că organele fiscale pot dispune în continuare măsuri asiguratorii în baza dispozițiilor art. 213 alin. 7 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, măsurile fiind valabile pentru o perioadă de 6 luni, cu posibilitatea de prelungire până la un an, termen rezonabil pentru a asigura trecerea de la procedura administrativ-fiscală la procedura reglementată de Codul de procedură penală, în situațiile în care au fost sesizate organele de urmărire penală.

Este de reținut că în cazul anumitor infracțiuni care fac obiectul sesizărilor penale formulate de ANAF și prin care s-a cauzat prejudiciu la bugetul consolidat al statului, luarea măsurilor asiguratorii de către organele de urmărire penală este obligatorie astfel că, măsurile asiguratorii luate de organele fiscale au un caracter strict tranzitoriu.

Referitor la efectele Deciziei Curții Constituționale asupra măsurilor asiguratorii dispuse de organele fiscale în contextul în care legiuitorul nu a corectat prevederile declarate ca fiind neconstituționale, ANAF a comunicat la data de 04.03.2020, că „măsurile ce decurg din aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 581/2019 au fost avute în vedere la elaborarea Legii nr. 5/2020 a bugetului de stat pe anul 2020 (n.n. publicată în Monitorul Oficial din data de 06.01.2020), acestea neavând un impact semnificativ”.

De altfel, Ministerul Finanțelor Publice a făcut demersuri în vederea inițierii modificării legislative a dispozițiilor art. 213 alin. 1 din Codul de procedură fiscală ca urmare a Deciziei nr. 581/2019 a Curții Constituționale sens în care, în luna februarie 2020 a solicitat un punct de vedere Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție referitor la intervalul de timp necesar organelor judiciare pentru a analiza sesizările organelor fiscale și de a decide cu privire la luarea măsurilor asiguratorii conform normelor de procedură penală, în cazurile în care organele fiscale au dispus măsuri asiguratorii în baza Codului de procedură fiscală.

În contextul celor mai sus expuse, fiind evidentă incidența dispozițiilor art. 16 lit. b din Codul de procedură penală, procesul penal nu a mai fost declanșat prin începerea urmăririi penale *in rem*, urmând a se dispune clasarea cauzei.

Pentru aceste motive,

În baza dispozițiilor art. 314 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală, art. 315 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală rap. la art. 16 lit. b din Codul de procedură penală,

DISPUN:

1. Clasarea cauzei având ca obiect denunțul formulat de Bădulescu Aurelian sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu, prev. de art. 297 alin. 1 din Codul penal, deoarece fapta nu este prevăzută de legea penală.

2. În temeiul prevederilor art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, se stabilesc cheltuieli judiciare în sumă de 43,50 lei care rămân în sarcina statului.

6. În baza art. 316 alin. 1 din Codul de procedură penală, prezenta ordonanță se va comunica lui Bădulescu Aurelian la adresa de e-mail indicată în sesizare; altor persoane interesate soluția se comunică la cerere.

PROCUROR

Zlata Gabriela

Red/dact. Zlata Gabriela
14.04.2020